

08/04/2020

“Ω! φίλη ησυχία! Ω! φίλη αγαπημένη!”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

“Ω! φίλη ησυχία! Ω! φίλη αγαπημένη!”.

Άρθρο του τότε Αρχιμ. Ανθίμου Κουκουρίδη (νυν Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως) δημοσιευθέν στο περιοδικό ΓΝΩΡΙΜΙΑ (Μάιος-Ιούνιος 2003), το οποίο επισυνάπτεται ευθύς παράκατω:

Ω! φύλη ησυχία! Ω! φύλη αγαπημένη!

Γεννηθήκαμε μέσα στο θόρυβο και στη βοή. «Μέσα στων σχέσεων και των συναναστροφών την καθημερινήν ανοησία» κατά πως έλεγε κι ο ποιητής.

Μάθαμε να μιλάμε δυνατά για να μας ακούν οι διτλανοί μας. Υψώσαμε τη φωνή μας για να δυναμώσουμε τα επιχειρήματά μας. Λέμε πολλά λόγια για να κρύψουμε αυτό που δεν θέλουμε να πούμε. Ορκιζόμαστε ότι είμαστε ειλικρινείς όταν θέλουμε να επικρατήσει τεχνηέντως το ψέμμα μας. Επισημαίνουμε σε κάποιους το συμφέρον τους όταν δεν μπορούμε να το καρπωθούμε οι ίδιοι. Μεταχειριζόμαστε κάθε είδους προσωπείο, ακόμα και του αδιάφορου, προκειμένου να ξεγελάσουμε τους γύρω μας. Παριστάνουμε τους τίμιους όταν δεν μπορούμε να διαπράξουμε ατιμία. Συγκρινόμαστε με τους χειρότερους όταν θέλουμε να καθησυχάσουμε τη διαμαρτυρόμενη συνείδησή μας. Στηλιτεύουμε τους κλέφτες και τους ανήθικους όταν δεν έχουμε τη δυνατότητα να τους αντιγράψουμε ποσοτικά. Αδιαφορούμε για τους δίπλα μας και διαδηλώνουμε για τους μακριά μας. Περιφρονούμε τις συζύγους μας στη ζωή και κοπτόμαστε για τα ζώα. Πατάμε το στεφάνι μας και υποθηκεύουμε την ευτυχία μας. Δεν προσευχόμαστε για τα παιδιά μας και απορούμε γιατί δεν αρκούνται στα χρήματα που τους δίνουμε. Τα προσφέρουμε τηλεόραση και διαδίκτυο και εκπληττόμαστε που καταφεύγουν στα ναρκωτικά. Πάψαμε να αγαπάμε τον άνθρωπο και προσπαθούμε να γεμίσουμε τη ζωή μας με ρούχα και κοσμήματα. Αμελήσαμε για τον άρρωστο και τον περιθωριακό και απορούμε για την πλήξη που μας κατέλαβε. Εγκαταλείψαμε τους γονείς μας και διερωτώμεθα για την ασπλαχνία των παιδιών μας. Συμβουλευόμαστε με καλά λόγια όταν δεν μπορούμε να πράξουμε κακά έργα. Τρέμουμε ένα μονόλογο με τον εαυτό μας και αδυνατούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας ακόμα κι όταν μιλάμε την ίδια γλώσσα. Παγώσαμε τις καρδιές μας και ξύλιασε το χαμόγελο στα πρόσωπά μας. Στραγγαλίσαμε τις ψυχές μας και αφήσαμε να παραμιλούν μόνο τα σώματά μας. Θεμελιώσαμε τις οικογένειές μας πάνω στα πτώματα των εκτριώσεων. Σταυροκοπιόμαστε μπροστά σε πρόωρους και ανεξήγητους θανάτους που εμείς συντηρούμε και τρέφουμε με την αμαρτία, το άγχος και την πλεονεξία μας.

Αναζητήσαμε τρόπους προσέγγισης και αμπαρωθήκαμε στον εαυτούλη μας. Οργανωθήκαμε σε σύνολα και παραμείναμε εγωιστές. Τραγουδήσαμε κάποιες κοσμοθεωρίες και μας ξεγέλασαν όλες.

Εργαστήκαμε σ' ένα επάγγελμα και μας έστυψε. Πιστέψαμε στον κομμουνισμό και μας αιματοκύλησε. Ενταχθήκαμε στο σοσιαλισμό και μας κορόιδεψε. Καταφύγαμε στον καπιταλισμό και μας πούλησε για να κερδίσει περισσότερα. Υπηρετήσαμε τον μεγαλοϊδεατισμό και μας εκμεταλλεύτηκε. Προστρέξαμε στον ανθρωπισμό και μας παραμύθιασε με φιλοσοφίες. Κοντοσταθήκαμε στον αθλητισμό και μας έκανε οπαδούς. Κατεβήκαμε στην πολιτική και μας εξευτέλισε. Προσηλωθήκαμε στην τέχνη και μας απαξίωσε. Δημοσιογραφήσαμε και μας ζητήθηκε να θυσιάσουμε την ελευθερία μας. Αφοσιωθήκαμε στον εθελοντισμό και βάνουσα μας μεταχειρίστηκε.

Τι μας απομένει λοιπόν; Ω! ησυχία, φίλη αγαπημένη!

Μακριά από τον κόσμο αλλά όχι απομακρυσμένη. Σε απόσταση από τη ζωή αλλά όχι εχθρικά της. Εκεί απ' όπου βλέπεις το όλο κι ας χάνεις τις λεπτομέρειές του. Εκεί που δεν σε πνίγουν τα προβλήματα επειδή τα αφήνεις στα χέρια του Θεού. Εκεί που χαίρεσαι τα απλά και απολαμβάνεις τα ασήμαντα. Εκεί που συνυπάρχεις με τα άγρια και συζείς με τα ήρεμα. Εκεί που εμπιστεύεσαι τον Δημιουργό περισσότερο από κάθε γιατρό. Εκεί που συναντάς το φίλο και τον κάνεις αδελφό. Εκεί που δεν ξεχωρίζεις τον αδελφό από τον ίδιο σου τον εαυτό. Εκεί που συγχωράς επειδή έμαθες να αγαπάς. Εκεί που μοιράζεσαι αυτό που χρειάζεσαι. Εκεί που δεν σου λείπουν χρήματα επειδή απλά... δεν τα έχεις. Εκεί που μιλάς χωρίς να φοβάσαι. Εκεί που κλαίς χωρίς να λυπάσαι. Εκεί που γελάς σαν ξεχειλίζει η καρδιά σου. Εκεί που ζεις πλέρια και αληθινά χωρίς τους όρους της βιοτής. Εκεί που σκάβεις μέσα σου για να κατανοείς τα γύρω σου. Εκεί που λιώνεις επειδή θέλεις να φωτίσεις. Εκεί που γέρνεις επειδή θέλεις να υψωθείς. Εκεί που πετάς με τα φτερά της ψυχής σου.

Ω φίλη ησυχία! Δεν υπάρχεις σ' ένα τόπο, είσαι παντού. Δεν γνωρίζεις ένα τρόπο αλλά αμέτρητους. Δεν σε βρίσκω στη φωτιά, δεν σε ακούω στη βροντή, δεν σε συναντώ στις αγορές, δεν σε αναζητώ στ' αστέρια. Είσαι μέσα μου κι απλώνεσαι γύρω μου, ω φίλη ησυχία! Σαν αύρα λεπτή και σαν σιωπή, ω φίλη αγαπημένη!

*† Αρχμ. Ανθίμου Κουκουρίδη (νυν Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως)
Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «ΓΝΩΡΙΜΙΑ» Μάιος-Ιούνιος 2003*

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΣΕ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΕΔΩ](#)